

LOV OG EVANGELIUM

Oppbyggelig blad gitt ut av Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Nr. 9

November 1971

7. årgang

Levende vatn

Då Jesus gjekk gjennom Samaria, og var trøyt av ferda, sette han seg ned innmed Jakobsbrunnen. Der tala han med ei samartansk kvinne, og sa til henne: Dersom du kjente Guds gāva, og visste kven han er som bed deg om drikka, så bad du han, og han gav deg levande vatn. (Johs. 4, 10).

Alt Guds ord er innanda av Gud. Den som drikk av Guds ord, og den som ordet blir openberra for, han drikk av kjelda med levande vatn som vell opp til evigt liv (v. 14). «Blott drikk igjen min sjel, dess større kraft du får, å sveinge Åndens skarpe sverd, når du i striden går! Kom nå til kilden, kom nå til kilden god! Kom drzik av livets klare flod, så får du kraft og mot!»

I Esaias 55 står det slik: Å, alle de tyrste kom til vatnet, og de som ikkje har pengar, kom! kjøp og et, ja kom og kjøp utan pengar og utan betaling vin og mjølk! Av dette Guds ordet ser vi klart at frelsen er gitt oss, uforstent, av bare nåde. I Johs. Åpenb. 22, 17 ser vi det same: Anden og brura seier: Kom! Og den som hører det seier: Kom! Og den som er tyrst, han kome, og den som vil han take livsens vatn for inkje!

For inkje? Ja, då står vi spryjande. Vi som har berre trøytta han med våre synder, og berre voldt han møye med våre missgjerningar. Vi som kjenner det vonde kor det bur i hjarta vårt, og «synes livet ei vil svare som om det rett var hjertets sak.» Skal vi ver-

keleg få lov til åtru dette? Ja! Gud handla med Jesus i vår stad. Han som ikkje visste av synd, har han gjort til synd for oss. Så frelsa er gratis, gitt av Gud, gjennom ein mellom-mann — stedfortredaren. Han som la seg mellom Gud og oss, og reiv ned gjerdet — skillveggen. Skuldbrevet vårt strauk han og ut, som var skrive med bodord, og vitna imot oss. Han ruppe det undan, med di han nagla det til krossen.

Vi hadde aldri fått sjå inn i kva dette har å seiia for oss, dersom Gud ikkje hadde avgjort denne sak i sitt evige råd i himmelen og openberra det for oss i ordet sitt. Jesus, han som kjøpte oss tilbake til Gud med sitt dyre blod, blir tydeleg openberra som vår ei-naste frelsesveg i Ordet. Så den som er uklar om vegen til frelse, har ikkje gitt akt på kva Gud i sitt evige råd har bestemt om dette, og fullført i og ved Jesus, slik vi finn det i Guds ord. I staden har han nok spurt si eiga fornuft og eigen tanke om vegen til frelse.

Men den som gir akt på ordet, og drikk av denne livets kjelda, han vil sjå at Gud frå æva av har bestemt at han skal frelsa oss åleine. Slik at vi ikkje treng om å gjera det minste, eller prøva å bli verdige til Guds nåde, for frelsa er ei Guds gāve. Han som ikkje sparar sin eigen Son, men gav han for oss alle, kor skulle han kunna anna enn gi oss alle ting med han. Slik talar Guds ord. Av berre nåde fullendte Jesus i sin eigen person vår

frelse, og gav den til oss som ei fri gåve.

Vi siterar Rosenius : «Hvis vi altså selv enda bærer på våre synder, og mangler fred i samvittigheten, er hele feilen den at vi ikke tror det Gud har vitnet om sin Sønn, at han «lot våres alles misgjerninger ramme ham.» Han kastet alle våre synder på ham.

Vår fulle frihet fra syndens skyld og dom overfor Gud og vår egen samvittighet hviler på en så enkel sannhet som denne, at dersom noe blir tatt bort fra et sted og lagt på et annet sted, så ligger det ikke lenger på det første stedet. Dersom dine synder er lagt på Guds Lam, så ligger de ikke på deg, da står de ikke lenger på din rekning. Synden har to steder å være, sier Luther : Enten er den hos deg og hviler tungt på ditt hode, eller så er den på Kristus Guds Lam. Dersom den hviler på dine skuldre, da er du fortapt, — men dersom den hviler på Kristus, da er du fri og blir frelst. For Lammets blod er nøkkelen til selve himmelen.»

Så har vi Guds mange løfter om at hans nåde ikke skal vikja frå oss. For om fjella vik og haugane vert rikka, så skal ikke nåden min vikja frå deg, og mi fredspakt skal ikke bli rikka, seier Herren, han som miskunnar deg.

(Esa. 54, 10).

Rose Dyrøy.

Hilsen fra en soster

I gårkveld var vi samlet til lydband-møte. Der fikk vi høre en tale av Fritz Larsen : «Det er fullbragt.» Det var svært godt å høre om dette som er ferdig — for alle — til alle tider — som ingen kan forandre på — som ingen behøver eller kan legge noe til. Men hvor for er det så få som får høre dette? Er det fordi de ikke vil? Har Gud sendt forherdelse over vårt folk så de ikke skal få høre eller se? Da kunne han vel hente sine heim, for da er vel arbeidsdagen slutt? Jeg tror ikke Gud lar sine være her i denne onde verden lenger

enn høyst nødvendig. Han lengter nok mer enn vi etter å få oss heim. Men så lenge vi er her, har han oppdrag til oss alle. Hosten er stor, men onnefolket er så få. Bed derfor høstens herre at han vil drive arbeidre ut! Ennå er lyset iblant oss. La oss arbeide den stund vi har lyset, så ikke mørket skal komme over oss! Enn står Jesus og banker, enn går Jesus og sanker, ennå beder han, ennå leter han! Her er ennå noen som må bli frelst! Å, må vi være snare for Kongens bud har hast, for mørkets makter binder de arme folk så fast.

Ja, det er lett å sitte heime og skrive dette. Her er en lammende åndsmakt som sikkert har tenkt å tyne all kristendom. Det er trist å se hvordan den ene etter den andre av våre blir inntatt *av disse verdens ting. Rom for lysten, rom for verden, og rom for egne prestasjoner, bare ikke rom for Jesus, den eneste bergingsmann vi har fått. Han som gav avkall på alt sitt eget for vår skyld. Han ble fattig da han var rik, for at vi ved hans fattigdom skulle bli rike. Det var ingen lett veg for han. Så sank du i vår jammer ned, så dypt som ingen vet.

Noe av det tyngste for Jesus var sikkert dette at så få aktet på han. De så ikke at han var Guds Lam som tok bort verdens synd. Hadde du bare visst hva som tjener til din fred. Men for mennesket var og er det skjult. Det var så få som hadde bruk for han som Frelser. Det var godt å sende bud på han når noe ondt sto på. For disse prestasjonene han gjorde i det ytre, ville de gjøre han til konge. Men hans rike var ikke av denne verden. Dette var det bare noen få som så. Men heldigvis så var disse få lydige mot kallet og gikk ut og forkynnte dette salige budskap. Hvor fattig og øde og tom var vår jord, om ikke vi hadde ditt evighets ord, som løfter vår sjel over jorderiks grus.

Hvorfor skriver jeg dette? Jo, for vi har en dyr skatt å ta vare på og føre videre. Det er ondt å se hvor ille medfarne dere våre for-

Bladet Lov og Evangelium

Utgjevarpoststad : 5400 Stord

Red. Amund Lid, tlf. 75. Norheimsund
 Eksp.: M. Skumsnes, Horneland, Stord
 Postgiro : 42887, Stord

Bladet blir sendt gratis til alle som sender eksp. namn og adr. Blir halde opp med friviljige gaver

Norsk Luthersk Lekmannsmisjon :

Formann : Olav A. Dahl,
 boks 95, 5401 Stord. Tlf. 69

Kass. Sverre Bøhn, Norheimsund
 postgiro nr. 69213

Bankgiro : Vikøy Sparebank,
 Norheimsund 3530.07.09492

S. Botnens Boktrykkeri, 5401 Stord

kynnere er, og jeg skulle ha unt dere ro og hvile for innsatsen dere har gjort. Takk for alt dere og deres heimer har ofret og lidt for at vi skulle få høre. Å, hvor stort at Jesus fant meg, å, så godt å være hans. Hvilen ved hans ømme hjerte overgår all jordisk sans.

Men arbeidsdagen er ikke slutt ennå. Han som har all makt i himmel og på jord — som er prøvd i alle ting i likhet med oss, dog uten synd — han er vår arbeidsherre. Han har lovt å være med alle dager. Frykt ikke, sier han, for jeg går med, jeg som har seiert over alle makter. Jeg skal styrke, hjelpe og holde dere oppe. Gå derfor ut. Sitt derfor ikke heime, kjære forkynnere. Dere har verdens beste budskap. Fortell, fortell meg mere om min Jesus, fortell det bare om og om igjen. Han som kalte dere er trofast, han skal og gjøre det! Gud signe dere!

Hilsen BJØRG.

Hva er kristendom

Av Øyvind Andersen

I vår forrige time talet vi om at Gud kan vi bare kjenne fordi han har åpenbart seg for oss. Og jeg nevnte videre at det er tre kjensgjerninger det kommer an på når det gjelder Bibelens tale om Gud. Den første at Gud er en og eneste Gud eksisterer som tre personer: Faderen, Sønnen og Den hellige And. Og den tredje at Gud eksisterer i en vesens fylde. Når det gjelder den første at Gud er en, Gud alene, var vi begynt å se litt på hans navn ut fra 2. Moseb. 3, 14. Der var det Gud svarte Moses. Jeg skal lese det ordet igjen: Jeg er den jeg er, så skal du si til Israels barn: Jeg er, har sendt meg til eder. Dette jeg er den jeg er, eller som det også heter: Jeg er, betegner Gud som den i hvem alt liv er og fra hvem alt vil komme. Dette er det enkleste av alle navn: Jeg er, og i tredje person: Han er. Det skrives på hebraisk JHVH. Det var navnet på Gud i Det gamle testamente, og det kommer inn over alt hvor Gud åpenbarer seg for menneske, over alt hvor der er en relasjon, et forhold mellom Gud og menneske. Dette navnet jeg er, eller han er, betyr samtidig han som alltid har vært, han som alltid kommer til å være. Og som jeg nevnte, det betegner Gud som den i hvem alt liv er og fra hvem alt liv går ut. Dette er meget talende. Dette navnet har Israel aldri lest. Vi vet ikke hvordan dette navnet skal uttales. Før uttalte man det Jehova, nå uttaler man det vanligvis Jave, men man kan si om begge disse uttaleser at de er ikke riktige. Sannheten er at man vet ikke hvordan det skal uttales, og det skrives JHVH. Jødene leser Adonai hver gang de treffer på dette ordet, som betyr Herren. Og således har det seg at i den greske oversettelse av Det gamle testamente er det blitt oversatt med Kyrios, som betyr Herren. Og således er det gått videre til Det nye tes-

tamente med navnet Kyrios, som betegnelse på Jesus. Og det skal du merke deg at når dette er brukt om Jesus er det for å betegne han som Herren, men det skal vi komme tilbake til ved en senere anledning.

Dette Guds navn betegner altså Gud som den levende, den værende, den fra hvem alt liv kommer. Han er før alle ting, står det. Denne ene Gud eksisterer som tre personer, det var den andre kjensgjerningen. Han er Faderen, han er Sønnen, han er Den Hellige Ånd. Her er altså tre jeg i Gud. Faderen taler og sier jeg, Sønnen taler også og sier jeg, Den Hellige Ånd taler også og sier jeg. Han lærer, overbeviser, veileder, det kjenner du til som leser din bibel. Her er tre jeg, tre personer, og dog er det bare et vesen. Det er ikke tre guder. Det er en Gud, og tre personer som denne ene Gud eksisterer i. Hvis vi lærer tre Guder, så er det vranglære. Hvis vi lærer bare en person, så er også det vranglære. Vi møter Gud som tre personer i Skriften og dette kan vi ikke forstå. Hvordan kan Gud være en og tre? Være tre og dog en? Nei, det kan vi ikke forstå, for det undertar seg vår tankes kapasitet. Og det vil jeg gjerne ha sagt her at kunne jeg forstå Gud, da var han ikke Gud lenger. En Gud som mennesket kan forstå, han er ingen Gud! Han er laget i menneskets bilde, da er han ikke Gud.

Det må stå fast — og som jeg sa: Vår frelse er avhengig av — at Gud er som han selv sier at han er. Det er en Gud, det er et vesen, denne ene Gud eksisterer som tre personer. Det bekjennet alle kristne kirker seg til. Du skal merke at dette er ikke bare en bekjennelse for den Lutherske kirke. De katolske kirkene, og alle de andre kirkene overhode, bekjennet seg til Gud som den treenige Gud. Og der hvor treenigheten ikke læres, der er det heller ikke kristendom.

Det er to avvikelsr fra denne lære. Den ene kunne vi kalte en treguds lære, den møtte vi meget i oldtiden, den skal jeg ikke komme inn på nå. Den andre er en slags enguds

lære, unitarisme pleier den å kalles. Vi har unitarer her i vårt land også, og vi har dem i flere teologiske retninger. De nekter at der er tre personer i Gud. Det er bare Gud, sier de, og en person. De nekter Sønnen som Gud, de nekter også Den hellige Ånd som Gud. Sønnen han er bare et menneske, det er bare et billelig uttrykk, og Den hellige Ånd han ser de bare på som en upersonlig kraft som utgår fra Gud. Jeg vil gjerne ha sagt: Dette er vranglære! Om dette står der i Johs. første brev, kap. 2: Den som nekter Sønnen, har heller ikke Faderen Like foran står det (vers 22): Dette er antikristen, den som nekter Faderen og Sønnen. Dette står for å gå imot dem som nekter at Sønnen er Gud. Det nye testamente hevder meget klart: Faderen er Gud, Sønnen er Gud, og Den hellige Ånd er Gud! Og dette finner vi også uttrykt i Det gamle testamente.

Nå har vi for tidens skyld ikke anledning til å gå mer inn på det, men vær klar over at når du taler om Faderen, da taler du om Gud, når du taler om Sønnen, da taler du om Gud, Og Sønnen åpenbart i kjød, som mennesket Jesus Kristus, når du taler om ham, da taler du om Gud. Likedan når du taler om Den hellige Ånd, da taler du om Gud. Gud er en, og det betyr at når du i din bønn henvender deg til Faderen, eller til Sønnen, eller til Den hellige Ånd, kommer det fullstendig ut på ett. Faderen, Sønnen og Den hellige Ånd, er like i ære, i rang, i tilbedelsesverdigheit. De er like utad overfor skaperverket, og der er like i frelsen. Faderen frelser ved Sønnen, og Ånden er den som åpenbarer det for oss.

Mere kan vi ikke si om denne andre kjensgjerningen nå.

Så kommer vi til den tredje. *Gud åpenbarer seg i en vesens fylde.* Det er kalt Guds Guds egenskaper. Merk deg her at egenskapene er ikke sider ved Gud. De er åpenbaringsglint. I hver enkelt egenskap møter du et glimt av den ene, sanne, fullkomne, almektige, kjærlige, hellige Gud. Disse skal vi da gå over til å tale om neste gang.

Det fjerde bodet

Det lyder slik : «Æra far din og mor di, so skal du få leva lenge i det landet Herren din Gud gjev deg.» (2. Moseb. 20, 12).

Dette bodet er det første i den andre tavla. Dei tre første boda tala om vårt forhold til Gud, men dette bodet og dei som fylgde talar om vårt forhold til andre menneske — til nes-ten vår.

Først lyt me stansa opp ved uttrykket «far din og mor di», og tenkja over kven Herren tenkjer på her. Gjeld bodet berre våre na-turlege foreldre? Nei, det gjeld også dei Gud har sett i far og mor sin stad, og elles alle våre fyresette som Gud sjølv har sett over oss. I heimen er far og mor våre fyresette, og det er Gud sjølv som har gitt dei foreldre-rett og ansvar. Dei står ansvarlege for Gud, og er sett i Guds stad i heimen. Når du kjem i skulen, då er læraren sett i foreldra sin stad, og like eins presten og andre åndelege lei-arar og lærarar som Gud har gitt tenesta og ansvar i menigheten.

I samfunnet er styremakta sett i far og mor sin stad, så det fjerde bodet gjeld også lensmann, politi og andre som representerar styremakta. Alle våre fyresette både i heim og samfunn er innsette av Gud, og står i Guds stad.

Guds ord seier : Kvar mann vere lydig mot dei styremaktene han har over seg ! For det finst ikkje styremakt utan av Gud, men dei som finst, dei har Gud skipa, så den som set seg imot styremakta, han står imot Guds skipnad. Men dei som står imot, skal få sin dom. For dei som styrer er ikkje til redsla for den gode gjerning, men for den vonde. Vil du sleppa å reddast styremakta? Gjer det som godt er så skal du få ros av henne, for ho er Guds tenar, til gagn for deg. Men gjer du det som vondt er, så må du vel red-dast, for ho ber ikke sverdet for inkje — ho er Guds tenar, ein hemnar til refsing for den

som gjer det som vondt er. (Rom. 13, 1-fg.)

Det ser ut for at slekta som veks opp i vår tid held på å gløyma dette. Og ei slekt som trør dette Guds bod og Guds ordning under føtene, den kjem ikke til å leva lenge i det landet Gud har gitt oss. Sjå korleis det gjekk Israel.

Vidare seier det fjerde bodet at me skal æra far og mor, og dei andre Gud har sett over oss. I barnelærdomen vår lærde me at det betyr å æra, tena, lyda, akta og elska dei. Gjer me det, då skal det gå oss vel og me skal få leva lenge i landet.

Den derimot som foraktar sine foreldre og fyresette, er ulydig mot dei, fortørnar og van-ærar dei, han vil det gå ille både her i livet og når han ein dag må møta for Guds dom-stol.

Heimen

Det er første staden at dette bodet blir aktuelt for oss. I heimen blir grunnlaget lagt for menneskelivet og samfunnet. Slik som heimane er, slik blir i dei fleste tilfelle dei som veks opp der, og slik blir samfunnet. Gud har gitt far og mor ansvaret for dei som skal veksa opp i heimen. Me skal læra barna å lyda, å akta og æra foreldra og andre fyresette, akta og lyda Guds ord og landet sine lover. Som foreldre er me borna sine første og viktigaste lærarar, ved fyredome og lærdom i ord og gjerning. Dette trur eg mange foreldre ikkje er vakne for. I ein heim sukka mor : Her i huset er det berre to som har lært å lyda, og det er mor og far. Barna var dei som styrde i huset, og mor og far måtte lyda dei. Korleis går det i ein heim der barna ikkje lærer å lyda? Korleis går det når dei som ikkje har lært å lyda sjølv, skal skipa ein heim og bli foreldre? Korleis går det i eit samfunn der slike borgarar veks opp? Det er lett å finna døme på i vår tid, både i hei-

mane og i samfunnet. Slektar blir ulydig mot foreldre og fyresette, og uten respekt for lov og rett, for fyresette i heim og samfunn. Dette er frafallet og undergangen sin veg.

Ynskjer me å bli lukkelege og at det skal gå oss vel i livet, så har Gud her vist oss den beste veg: Æra far din og mor di, elska dei, lyd dei og akta dei! Det same gjeld alle dine fyresette. Då har Gud gitt deg løfte om at det skal gå deg vel, og du skal leva lenge i landet.

I skulen

Skulen er neste avsnitt på livsvegen vår, der det fjerde bodet er høgst aktuelt. Der overtek læraren etter mor og far, og er av Gud sett i deira stad de ntida du er i skulen. Den som foraktar læraren, er ulydig mot læraren, og talar ille om læraren, han syndar mot det fjerde bodet og dreg Guds dom inn over seg. Det same gjer dei foreldre som talar ille om læraren med barna, tillet at læraren er samtaaleemne med middagsbordet, og held med barna i deira trass, forakt og ulydna mot læraren. Det er synd mot Gud, mot læraren, og mot dine eigne barn. Når det går ille i skulen, så er så visst ikkje læraren åleine om skulda! Tenk over kva læraren må ta imot, frå din heim, og frå dei mange heimane der foreldra har gått falitt i barneoppesdinga. Me har lett for å skulda på skulen og gløymer at det er heimen som legg grunnlaget skulen arbeider vidare på.

Læraren si oppgåva og kall er å læra dei unge det same som foreldra, å æra, akta og lyda foreldre og fyresette, å elska, æra, tru på og akta Gud og hans ord og bod. — Gjennom foreldre og lærarar vil Gud byggja opp ein god karakter hjå deg som er ung, så du skal bli skikka til å møta livet sine mange freistingar og påkjenningar. Og ingen karakter er betre, enn den som er forankra i Guds ord og bod og kristen tru og liv.

Den som har ein svak karakter, og ennå verre den som er karakterlaus, vil det gå ille

i livet. Han blir eit offer for synda og alle dei nedbrytande krefter verda er så full av. Då vil det ikkje gå deg vel, og du vil ikkje få leva lukkeleg og lenge i det landet Gud har gitt deg.

Samfunnet

Den unge tenkjer ofte at det skal bli godt når eg blir stor og ferdig med skulen, så eg blir fri frå far og mor sin vilje og formaningar og tvangen frå lærar og skule. Då skal eg få gjera som eg vil og har hug til.

Men Gud veit at det går deg ikkje bra om du får gjera etter din eigen vilje og hug, derfor så har han også gitt oss fyresette eller overordna også i samfunnet. Me høyrer ovanfor at der er inga styremakt utan av Gud. Endå til styremakta har sin overordna og fyresette. Dei står alle ansvarlege overfor Gud og hans ord og liv. Dei foreldre, lærarar og andre av samfunnet sine fyresette som ikkje *heidrar Gud og hans ord og lyder Guds lover, dei syndar mot det fjerde bodet.* Dei vil møta Guds dom, først her i livet ved at dei ikkje får leva lenge i landet, og sidan lyt dei svara for Guds endelige domstol. Det er så laga at alle *lyt døy, og sidan kjem dom,* seier Guds ord. Her er så visst ikkje vårt folk noko unnatak. Som me sår, må me hausta, det vil nok foreldre, lærarar, og styre- og lov og evangelium få bittert erfara — om makt som vanvyrder og forkastar Guds ord dei ikkje vender om.

Den store del av vår ungdom som veks opp utan karakter, som stiller store krav til foreldre og samfunn, stormar og riv ned alt det som sleketne før oss har bygt opp, og som blir eit offer for synd, seksualitet, alkohol og narkotika o.l., dei er ei frukt av det samfunnet har sått i heim, skule, litteratur og andre massemperia. Sjå Galat. 6. 7—8.

Her nyttar det ikkje å skulda på dei unge, men kvar lyt sokja etter hjå seg sjølv kva me har vore med å sått i slektar som veks opp. Og dei unge som lyt hausta forfedrane

sine synder, kan ikkje berre skulda på heim og samfunn. Du ber sjølv ansvaret for korleis du stiller deg til det Guds ord du har hørt og lært, til dei Guds bod du har fått kjennskap til i heim og skule.

Det er ikkje tvil om at me er eit folk som er kome langt frå frafallet sin veg. Syndemålet aukar for kvar dag som går, og tida for domen kjem over oss som over Israel. Det kan koma i form av at andre folk får makta over landet Gud har gitt oss, så me lyt forlata fridom og gode kår som Gud har gitt og må inn under trældom og frykt og lidelse. Mange er dei som lever der.

Men det kan og koma ved at Jesus kjem att og hentar sine, og domen over verda blir fullbyrda etter skriftene.

Vend om, elles kjem eg over deg og vil flytta lysestaken din frå sin stad, seier Guds ord.

Land, land, høy Herrens ord! Den som har øyra, han høyre Andens tale til menigheten!

Kom derfor ihug korleis du har *lært og høyrt*, og tak vare på det og *vend om!* Dersom du då ikkje vakjer, skal eg koma som ein tjuv, og du skal ikkje vita kva stund eg kjem over deg (Openb. 3, 3).

A. L.

En åpenbaring

(Haba. 2, 1—2).

Av Ole Rolfsnes.

På min vakt vil jeg stå, og stille meg på varden. Og jeg vil skue ut, for at se hva han vil tale til meg, og hva jeg skal få til svar på min anke. Og Herren svarte meg og sa: Skriv synet ned, og skriv det tydelig på tavlene så de tkan leses med letthet. (Haba. 2, 1—2.)

Og får en annen en åpenbaring, da skal den første tie (1. Kor. 14, 30).

Desse ordene har gitt meg frimodighet til å skrive ned det som er blitt åpenbart for meg. Måtte så Herrens Ånd gjøre det slik som han sa til profeten, at jeg kunne skrive det tydelig.

Siden jeg sluttet som forkynner, har jeg fått tid, ro og interesse for alt Guds rikes arbeide. Man kan si at jeg som profeten har stått på min vakt, og har kunnet følge med i forkynnelse, tidsskrift og aviser. Da kan en legge merke til mange ting som vekker uro, og som det er vanskelig å få klarhet over. Derfor ba jeg om større klarhet over vår si-

tuasjon idag. Da merket jeg at denne åpenbaring begynte at ta form, men det tok over et halvt år før jeg kom fram til å se det som idag.

Jeg så Abraham som stamme på et stort tre et tre uten grener. Så vokste det ut tolv grener, som representerte de tolv Israels stammer. Men Gud ville ikke bare ha et stort tre, med en god vokster, for han sendte ut sine tjenere for å spørre etter frukt, men de ble enten drept eller kastet i fengsel. Da så Gud sendte sin egen sønn, så tok de også hans liv ved å henge ham på et kors. Da var det slutt med Guds tålmodighet, for alle grenene ble hugget av stammen og spredt ut over den hele jord. Og det har de nå vært i snart to tusen år. Her fikk jeg se Guds nidkjærhet og straffedom.

Men så står der skrevet at Gud ville levne en liten kvist igjen i stammen, og jeg syntest å se at den holdt på å sprerette ut fra stammen. Da skal der etter bli liv av døde over

Israel.

Men hva det betyr at hedningenes tid er over, det fikk jeg ikke klarhet over. Men det skal bli interessant å følge med i tiden fremover, for å se hvorledes denne lille kvisten vokser ut. Det betyr meget for dem som venter på Jesus, at de følger med i det som hender i Israel.

Da ble jeg i tanken ført til Norge, der jeg også fikk se en stamme uten grener. Denne stammen var ikke Abraham, men den var Kristus. Det undret meg at denne stamme var uten krener. Da fikk jeg se en liten gren vokse ut fra stammen. På den sto der skrevet statskirken. Den vokste ut over hele landet, og der ble bygget kirker og ansatt prester. Men en stor stamme med bare en gren, det var ikke noe vakkert syn. Men så fikk jeg se en ny gren som holdt på å vokse frem. Men den møtte mye motstand, og mange ville hindre dens vekst. Men det Gud vil skal vokse, det er ikke så godt å stoppe, så også denne gren bredte seg ut over hele landet. På den sto skrevet Indremisjonen.

Men Gud ville ha flere grener på treet, for det vokste ut en gren til som hette Misjonssekskapet. Den vokste ikke bare utover Norge, men også utover misjonsmarkene. Denne gren fikk vokse mere i ro.

Siden kom Santalmisjonen sin gren. Deretter vokste det ut en livskraftig gren som bar navnet Kinamisjonen. Da ble der storm, og den møtte stor motstand. Men det Gud vil ha frem, det ser ut for å vokse best i motgang. Så i dag når grenen ut over store deler av verden. Der vokste ut flere store grener, men de var alle nede på stammen, som naturlig er for et stort tre. Da jeg så lenge oppover stammen, så vokste der frem den ene gren etter den annen med hver sitt navn. Dess lenger oppe på stammen de vokste, dess mindre var grenene. Jeg så bare en liten del av stammen som ikke ennå vokste grener på.

Da jeg så på dette fine treet, kom denne

tanken for meg om noget annet land i verden hadde et sånt tre. Og det merkelige var at alle grenene hadde god plass, og at der var kraft nok i stammen for dem alle.

Jeg har aldri likt dette med sammenblanding av misjonene, og dette syn bekreftet dette.

Men så kom det samme spørsmål som til Abrahams tre : *Bærer det frukt.* Om de ikke bar frukt, så ville de bli hugget av, hvor fint treet elles så ut. Da jeg så oppover treet etter frukt, var det lite frukt å se på de store grenene etter størrelsen, og liten forskjell å se på grenene. Men på noen av de små grenene var der megen frukt, mens andre av dem ennå bare hadde grønne blader. Da jeg så de store grenene med så lite frukt, meldte spørsmålet seg hva grunnen kunne være for det. Og da jeg så den store aktivitet, da undret jeg meg ennå mere. Da kom jeg ihu menigheten i Efesus (Opb. 2, 1—8). Der gir Guds ord oss et bilde av en gren med stor nidskjærhet og aktivitet for rett lære og i gjerningene for Gud med hat til Nikolaitenes lære som er hykleri, og ennå så var der lite frukt. Der ser det ut til at feilen lå i grenen sin tilkobling til stammen, så skulle det bli forandring måtte det en omvendelse til. Da kom jeg til å tenke på om feilen skulle være den samme idag ?

Alle grener har jo sin hovedtilkobling til stammen, og lengere ute sidetilkoblinger. Alle misjoner har jo sitt hovedstyre, med kretsstyrer, fellesforeningsstyrer og aller lengst ute forningsstyrer. Blir der så i desse styrer innvalgt folk som ikke er gjenfødt og har den Hellige Ånd, da blir de en hindring for saften som skal fra stammen og ut til knoppene, der frukten blir til. Ofte må jeg tenke på om disse ledere er våkne, eller om de er like forstander i Efesus. For meg ser det ut for at idag er det mest om å gjøre å få folk i aktivitet, så grenen kan vokse seg stor og sterk, og så har de lite tanke på frukten. Det har også undret meg at Jesus ikke satte opp

gavmildhet, da der i skriften ble satt navn på Åndens frukter. Mange rekner idag med at gavmildhet er et tegn på at treet bærer frukt, og da kan en jo ikke si at der er lite frukt. Gaver må jo til om treet skal vokse, men la oss endelig ikke glemme at der er forskjell på vokster og frukt.

På den del av stammen som ingen grener hadde, der så jeg en liten gren skyte frem. På den sto der Lekmannsmisjonen. Når denne grenen viste seg vakte den megen uro, og mange spurte om der ikke var nok grener fra før ?

De mente at det bare ville bli til skade for de andre grenene. Det samme sa de også da Indremisjonen og Kinamisjonen tok til, men har de vært til skade for Guds rike ?

Alle må vel idag se at de har vært til fremgang for Guds rike, og slik vil det nok også bli med den gren når de får se Guds hensikt med den.

Litt av Guds hensikt med grenen fikk jeg se, da Gud åpnet en utenkt vei til å forkynne evangeliet for kineserne i Malaya. De andre hadde fullt opp å gjøre, så de kunne ikke rekke dette. Men ved denne lille gren, har Gud en mann også i Malaya som kan forkynne evangeliet for dem.

Dere som tilhører denne gren, tenk ikke på at den skal bli stor, for Gud vil ikke ha store grener på toppen av stammen. Tenk heller på at den må bære megen frukt, og befrukte de andre grenene her hjemme.

Vi leser sendebrevene. IV

Av Gudmund Hjorthaug

Brevet til menigheten i Sardes (Åpenb. 3, 1—6).

Dette brevet er det mest alvorlige og ranskakende vi hittil har stanset for. La oss sukke til Gud om at Den Hellige Ånd må tale til oss gjennom det, for også vi trenger det — mer enn noen tid før.

Brevskriveren

Han presenterer seg som den der «har de syv Guds ånder og de syv stjernene». Alt-så, han som kjennr til alle ting, ser alt, og han som har all makt over sjelene til å frelse og forkaste. Han som aldri tar feil i sine dommer og handlemåter. Måtte vi derfor høre hva han sier, gi ham rett, og dag for dag få erfare hans frelsende makt ! Så kommer selve budskapet i brevet :

Du har navn av å leve, men du er død !

En svær dom over en menighetsforstander, og over den største del av menighetens forstandere og medlemmer. Ytre sett syntes alt å være i beste orden. Læren var rett, og virksomheten gikk sin faste gang med guds-tjenester, møtevirksomhet og misjonsvirksomhet — alt i økende omfang og utvikling. Hadde det vært i nåtiden hadde de sikkert kunnet glede seg over mange blomstrende ungdomsforeninger, yngresforeninger, sangforeninger og musikkforeninger. Og de aller fleste mente nok at her gikk det godt, for menigheten vokste, arbeidet hadde vokster og stor fremgang, og Herren velsignet rikelig.

Men Herren Jesus har et helt annet syn på deres stilling. Hvordan tror du han ser på deg og din forsamlings? Han uttaler sin dom

over deres blomstrende virksomhet : «*Jeg har ikke funnet dine gjerninger fullkomne for min Gud.*»

Hva betyr det? Jo, det betyr at om du vil ha disse gjerninger å vise frem på dommens dag, da skal du vite at de holder ikke mål. (Matt. 7, 22). Eller regner du disse gjerninger som bevis på din rette kristenstand, da skal du vite at hos Gud holder de ikke mål. De er ikke drevet frem av troens tillit og kjærlighet til meg, derfor er de gagnløse frukter av kjøtet, og difor syndig tvers igjennem. (1. Kor. 13. Rom. 14, 23). Grunnskaden i alt er dette: *Du har ikke livet!* Du lever og arbeider som en kristenflokken men du er død. Det er en svær dom. Men en dom som nok er mer gyldig over vår tids kristenflokker enn noen tid før oss. For nå er vi kommet inn i endetiden og frafallets tid. (Se Matt. 25, 1 — fg. og 2. Res. 2, 3). Vi lever i en tid med verdensomfattende frafall fra Gud på alle områder, frafall fra Kristusliv i hjertene, fra evangeliet i forkynnelsen, fra troen på Bibelen som Guds ord, og folkeslagenes frafall fra gudgitte moral- og rettsnormer.

Om Herren ennå finner «noen få som ikke har besmittet sine klær» over alt der evangeliet ennå når frem, så er visst de fleste kristenforsamlinger i samme stilling som menigheten i Sardes. Hvordan er det i vår forsamling og våre hjerter?

Men hvordan kan det gå til at en menighet kommer i en slik stilling? Hvordan blir en slik blomstrende og virksom forsamling til, der de fleste mangler åndelig liv? Hvordan kan en være en virksom kristen hele sitt liv, og likevel være åndelig død?

Her tror jeg at *forkynnelsen er det egentlige årsak*. Sannheten i lov og evangelium blir borte fra forkynnelsen. I stedenfor Ordet som «døder og gjør levende» er det meste av forkynnelsen blitt til en apell til mennesket selv, om å bestemme seg for Kristus, si ja til Jesus, velge Jesus nå, eller til ganske enkelt å bli aktiv i det Guds rike som de ved sin

dåp hører med i. Så blir målet for alt yngres- og ungdomsarbeid, i vekkelseskampanjer og aksjoner å få noen til å bestemme seg for å bli med. Valget og avgjørelsen er det bestemmende og avgjørende. For « i det ene øyeblikk er jeg et ufrelst menneske, i det neste øyeblikk er jeg frelst. I den ene øyeblikk er jeg et Satans barn, og i neste er jeg et Guds barn», skriver en av de menn som vår tid har allerede mest tillitt til. Men er dette sant? — Vel er det et øyeblikks sak for Gud å føre oss over fra død til liv, men skjer det akkurat da og alltid da *når vi velger*. *Nei, seier Guds ord!* Vi kommer ikke inn i Guds rike uten at vi blir *født på nyt*. Og en ny fødsel skjer først da når evangeliet om Jesus når inn til hjertet vårt og gir det tillit til Kristus og hans verk for oss. Da tror vi ikke at vi er frelst på grunn av vort valg og for vår omvendelses skyld men *alene fordi Jesus tok alle våre synder og missgjerninger på seg*, gikk i vår plass under loven og i døden, for at vi som skyldige var skulle gå fri. Den som får åpenbart for sitt hjerte at dette har Jesus gjort for meg, han blir ført over fra døden til livet, ved *troen på Jesus* — ikke fordi han har valgt. Et valg kan vi nok makte selv, men troen og livet må Gud selv gi oss gjennom ordet om Jesus, i og med at vi tror og ser (Johs. 3, 14. 6, 40).

Fordi søkerne sjeler bare fikk høre dette om valget og bestemmelsen, så ble de også med på denne ytre måte. Ikke fikk de se sin egen fortapte tilstand ved ondens lys gjennom lovens krav, og heller ikke fikk de se inn i evangeliet så de ble frelst og frigjort ved det. Der vårt loviske hjerte har fått den trøst at nå er du en kristen for du har jo valgt Jesus og gitt deg over til han, der er det ikke rom for den trøst som Den Hellige Ånd åpenbarer for den som ingenting er og ingenting har å komme med selv. Så rekner de seg som en kristen og blir reknet for det av de andre, blir med i foreningsarbeidet på stedet og i kristne aksjoner. Etter hvert lærer de alle kristne læ-

resetninger og uttrykk, lærer å leve og arbeide som en kristen, på samme måte som en uomvendt student lærer seg opp til prest og hyrde for menigheten. Eller en ugjenfødt ungdom som kommer inn på en bibelskole og lærer seg opp til forkynner.

Da kan de ytre bli ganske bra, men er død når det gjelder ånds og nådelivet. Min venn, ser du denne tilstand? Hvordan er det med ditt hjerteliv? Sålenge du lever og fortsetter

her går du mot døden og drar andre med deg! Åndelig død er smittsom. Mange er på veg til å dø.

Her er bare en redning, men den fører også frem: Erkjenn din stilling slik du blir overbevist om ved Ånden og Ordet. Vend om til Jesus slik som du er (vers 2—3) Kom ihu hvorledes du har lært og hørt, ta vare på det og vend om!

Kva vil du eg skal gjera for deg?

Det spørsmålet stillte Jesus til den blinde mannen som sat attmed veien til Jeriko. Tenk for eit spørsmål å få, og for ein anledning!

Eg hugsar då me var smágutar kor me streva for å koma under treet gauken sat i, for me hadde hørt at den som kunne klara å koma der kunne ynskja seg tre ting. Det var vanligeleg å klara, og sidan har eg skyna at sjølv um det lukkast å overlista den vare gauken, så var det mykje tvilsomt om me fekk ynskja våre oppfyllt Men denne mannen var komen til ein som hadde makt til å oppfylla hans ynskje, kva han så bad om. Det står at han er rik nok for alle som kallar på han.

Jesus rettar same spørsmålet til meg og deg: *Kva vil du at eg skal gjera for deg?*
Kva vil du svara han?

Den blinde ba om å få att synet sitt, og Jesus svara: Nå får du att synet! Trua di har hjelpt deg. Og straks fekk han att synet sitt, og fylgte han alt medan han lova Gud. Og alt folket som såg det gav Gud æra og pris. (Luk. 18, 41—43).

For ei tid sidan blei eg møtt med dette spørsmålet, og tok til å tenkja over kva eg ville at Jesus skulle gjera for meg. Då kom eg til at eg trong be om det same som den blinde. Ikkje om å få det lekamlege synet, for det har eg frå for. Men eg treng om at

han opnar mitt åndelege auga, slik at eg ser meir av det Jesus alt har gjort for meg. Eg treng å be med sangaren: «O Jesus åpne du mitt øye, at jeg må se hvor rik jeg er.»

Kva har Jesus gjort for oss?

Går me til Skrifta, så vil me sjå at Jesus har gjort mykje for oss, mykje meir enn me trur, ser og forstår. Ja, langt meir enn me forstår å be han om. Han gjorde det utan at nokon av oss hadde bede han om det.

I prof. Esaias sitt 53. kap. ser eg at Jesus tok alle mine sjukdomar på seg og han bar mine piner. Han blei såra for mine brot og sundbroten for mine synder. Den domen og straffa som venta meg, den tok Jesus på seg. Der står at når Jesus blei skulda for det som eg var skyldig i, då tagde han og svara ikkje eit ord. Kvifor gjorde han det? For mi skuld, for eg og du var skyldige. Her ser eg også at ved Jesu sine sår har eg fått lækjedom. Jesus elskar oss, slik at han gjekk i døden for oss, så me skulle leva ved han. Ser du kva for veldige ting Jesus har gjort for deg? Eg treng om å be: Opna augo mine så eg ser kva som ligg i ordet ditt.

I Rom. 8 ser eg at det som var umogeleg for meg, det gjorde Jesus i min stad. Kva var det? Det var å koma gjennom nálauga og inn i Guds rike: Å lyda og oppfylla Guds

ER DANS SYND ?

Framhald frå forrige nr.

En annen ting er at den som er født av Gud og har fått den Hellige Ånd, neppe er å finne på et dansegolv. Dette fordi han eller hun ikke vil gå på steder, hvor hun ikke med god samvittighet kan ta sin Frelser med, men også fordi de med sin nye natur ikke lenger har behov for slike ting.

Når det gjelder den som vandrer på den «brede vei», har spørsmålet om dans er synd, ikke noen aktualitet i det hele tatt. Disse er jo som vi har sett allerede dømt og et mer eller mindre fint liv, kan ikke oppheve denne dommen. Det kan bare en omvendelse til Jesus Kristus.

Til slutt vil jeg stoppe litt ved ordet toleranse, som i dag ofte blir brukt i visse kretser når det gjelder kristendommen og det kristne livssyn. Det sies at de kristne må vise mer toleranse, være mindre transsynte og at kristendommen bør tilpasses til vår tid o.s.v. Toleranse brukt i denne forbindelse, vil si det samme som at mennesketanker og meninger blir satt over Guds ord. Dette kalles i bibelen ikke for toleranse, men for dårskap.

Når Gud og Guds ord blir satt til side i et samfunn, synker moralen og samfunnet går etter hvert i opplosning. Dette viser både bibelen og verdenshistorien. I dag trenger vi ikke gå lenger enn til vårt eget land for å se tendensen.

P. Løvhagen

Etter Hordaland Folkeblad

heilage lov, som seier at eg skal elsko Gud over alle ting, og min neste som meg sjølv. Det vil seja å bli fullkommen som Gud er fullkommen :

Der står at eg korkje vil eller kan lyda Guds lov (Rom. 8, 7). Ei tid trudde eg at eg ville lyda Guds lov, men då oppdaga eg at eg ikkje kunne. Til slutt såg eg også at i bunn og grunn så ville eg ikkje heller. Guds lov sto makteslaus med meg, på grunn av mitt kjøt som ikkje ville og ikkje kunne lyda Guds lov. Men tenk så står det : Det som ikkje eg eller lova kunne, *det gjorde Jesus*. Sitt jordeliv levde Jesus for meg etter Guds lov og vilje, og han oppfylte lova ved å døy for slekta — også meg og deg. Han elsko Gud over alle ting og sin neste meir enn seg sjølv, og han var fullkommen som Gud.

Jesus blei gjort til synd for oss, så me skulle bli rettferdige for Gud i han. (2. Kor. 5, 21) Jesus har rettferdigjort meg overfor Gud. Ved trua eig eg Jesu Kristi rettferdighet. «Sidan me nå er rettferdigjorde ved trua, har me fred med Gud, ved vår Herre Jesus Kristus (Rom. 55, 1.)

Same staden står det også at Jesus har skaffa oss tilgjenge til Guds nåde, ved trua. Slik at den som trur evangeliet står i Guds nåde, er omgitt av Guds nåde.

Jesus har også skaffa oss fred med Gud. Det står at han gjorde fred, då han på krossen forlikja oss med Gud, reiv ned gjerdet, som er skilleveggen mellom syndaren og Gud — fiendskapen, så han er vår fred og forkynner fred. Les om det i Efes.brvet sitt 2. kap.

Framhald.